

ΙΣΟΚΡΑΤΗΣ

ΤΡΑΠΕΖΑ ΝΟΜΙΚΩΝ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΩΝ ΔΣΑ

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΑΠΟΦΑΣΗΣ

Δικαστήριο: ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

Τόπος: ΑΘΗΝΑ

Αριθ. Απόφασης: 819

Έτος: 2015

Περίληψη

Αναγκαστική εκτέλεση σε βάρος Δημοσίου - Διοικητική διαφορά ουσίας - Μη συμμόρφωση Δημοσίου - Επιτρεπτή κατάσχεση εσόδων από Δ.Ο.Υ. -. Κρίθηκε ότι η κρινόμενη διαφορά, η οποία ανέκυψε από την αναγκαστική εκτέλεση σε βάρος του αναιρεσιόντος Δημοσίου για την ικανοποίηση απαιτήσεως του αναιρεσιβλήτου, η οποία απορρέει από έννομη σχέση δημοσίου δικαίου και επιδικάσθηκε σ' αυτόν με αμετάκλητη απόφαση διοικητικού δικαστηρίου, είναι διοικητική διαφορά ουσίας υπαγομένη στη δικαιοδοσία του διοικητικών δικαστηρίων, όπως ορθά έκρινε εν προκειμένω το δικάσαν Τριμελές Διοικητικό Πρωτοδικείο. Περαιτέρω, νομίμως η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση έκρινε ότι οι εισπράξεις των ΔΟΥ κατατίθενται μεν, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 22 και 68 του ΚΔΛ, στην Τράπεζα της Ελλάδας σε λογαριασμούς που ορίζονται από τον Υπ. Οικονομικών, και σε χρέωση αυτών πραγματοποιούνται αναλήψεις χρηματικών ποσών για την πληρωμή των εγγεγραμμένων στον ετήσιο προϋπολογισμό δαπανών για τις λειτουργικές δραστηριότητες ή σκοπούς του δημοσίου, ο προορισμός, όμως, των χρημάτων αυτών, διά μέσου του κρατικού προϋπολογισμού, δεδομένου ότι γίνεται για την κάλυψη αδιακρίτως οποιοδήποτε δημόσιας δαπάνης, δεν αρκεί για να καταστούν ακατάσχετα στο σύνολο τους τα χρηματικά διαθέσιμα του Δημοσίου που βρίσκονται στα ταμεία των ΔΟΥ, αλλά, ενόψει του ότι η επίσπευση της αναγκαστικής εκτέλεσης υπηρετεί το συνταγματικά κατοχυρωμένο δικαίωμα δικαστικής προστασίας, απαιτείται επιπλέον να δημιουργείται κίνδυνος ανατροπής της εκτέλεσης του κρατικού προϋπολογισμού ως προς την εκπλήρωση των δαπανών, ισχυρισμό που, εν προκειμένω, το Δημόσιο δεν προέβαλε. Απόρριψη αίτησης Δημοσίου.

Κείμενο Απόφασης

Αριθμός 819/2015

ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

ΤΜΗΜΑ ΣΤ'

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 6 Οκτωβρίου 2014, με την εξής σύνθεση: Αθ. Ράντος, Αντιπρόεδρος, Πρόεδρος του Στ' Τμήματος, Μ. Καραμανώφ, Π. Ευστρατίου, Β. Αραβαντινός, Κ. Φιλοπούλου, Σύμβουλοι, Μ.-Ε. Παπαδημήτρη, Π. Χαλιούλιας, Πάρεδροι. Γραμματέας η Ελ. Γκίκα, Γραμματέας του Στ' Τμήματος.

Για να δικάσει την από 15 Σεπτεμβρίου 2004 αίτηση:

των Υπουργών: 1) Οικονομίας και Οικονομικών και 2) Εθνικής Ύμνας, οι οποίοι παρέστησαν με τον Θεόδωρο Ράπτη, Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους,

κατά του , κατοίκου Αθηνών (), ο οποίος δεν παρέστη.

Με την αίτηση αυτή οι αναιρεσιόντες Υπουργοί επιδιώκουν να αναιρεθεί η υπ' αριθμ. 13583/2003 απόφαση του Τριμελούς Διοικητικού Πρωτοδικείου Αθηνών.

Κατόπιν το δικαστήριο άκουσε τον αντιπρόσωπο των αναιρεσιόντων Υπουργών, ο οποίος ανέπτυξε και προφορικά τους προβαλλόμενους λόγους αναιρέσεως και ζήτησε να γίνει δεκτή η αίτηση.

Η εκδίκαση άρχισε με την ανάγνωση της εκθέσεως της εισηγήτριας, Συμβούλου Μ. Καραμανώφ.

Μετά τη δημόσια συνεδρίαση το δικαστήριο συνήλθε σε διάσκεψη σε αίθουσα του δικαστηρίου κ α ι

Α φ ο ύ μ ε λ έ τ η σ ε τ α σ χ ε τ ι κ ά έ γ γ ρ α φ α

Σ κ έ φ θ η κ ε κ α τ ά τ ο Ν ό μ ο

1. Επειδή, με την κρινόμενη αίτηση, για την άσκηση της οποίας δεν απαιτείται κατά νόμο η καταβολή παραβόλου, ζητείται η αναίρεση της 13583/2003 απόφασης του Τριμελούς Διοικητικού Πρωτοδικείου Αθηνών, με την οποία, κατόπιν αποδοχής εφέσεως του αναιρεσίοντος, αφού εξαφανίσθηκε η 2761/2002 απόφαση του Μονομελούς Διοικητικού Πρωτοδικείου Αθηνών, έγινε εν μέρει δεκτή ανακοπή του τελευταίου κατά της 942/20.7.2000 έκθεσης αναγκαστικής κατάσχεσης κινητής περιουσίας δικαστικού επιμελητή του Πρωτοδικείου Αθηνών, βάσει της οποίας, με επίστευση του αναιρεσίβλητου, κατασχέθηκε από το Ταμείο της Δ.Ο.Υ. Ενσήμων Αθηνών χρηματικό ποσό ύψους 7.769.000 δρχ., σε εκτέλεση αντιγράφου του πρώτου εκτελεστού απογράφου της 4047/1997 απόφασης του Διοικητικού Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης.

2. Επειδή, η υπόθεση εισάγεται προς συζήτηση ενώπιον της επταμελούς συνθέσεως του Τμήματος κατόπιν της υπ' αριθμ. 2385/2014 παραπεμπτικής αποφάσεως της πενταμελούς συνθέσεως αυτού.

3. Επειδή, από τις διατάξεις των άρθρων 95 παρ. 1 εδ. α' και 94 παρ. 1 και 2 του Συντάγματος προκύπτει ότι διοικητική διαφορά (ακυρωτική ή ουσίας) γεννάται από μονομερή πράξη (παράλειψη ή υλική ενέργεια) της Διοίκησης, η οποία, στο πλαίσιο των διατάξεων που διέπουν τη διοικητική δράση, εκδίδεται κατ' ενάσκηση δημοσίας εξουσίας και αποβλέπει στην επίτευξη δημοσίου σκοπού (πρβλ. ΣτΕ 3776/2012). Εξάλλου, από το συνδυασμό των διατάξεων του άρθρου 93 παρ. 1, του άρθρου 94 του Συντάγματος, του άρθρου 1 παρ. 1 και παρ. 2 περ. ια του ν. 1406/1983 και του άρθρου 199 του ΚΔΔ συνάγεται ότι το Σύνταγμα οργανώνει την απονομή της δικαιοσύνης με την λειτουργία δικαιοδοτικών οργάνων αντιστοίχων προς τη φύση των αναφευομένων δικαστικών διαφορών, ως ιδιωτικών ή διοικητικών, κατά τα λοιπά δε αναθέτει στον κοινό νομοθέτη την υποχρέωση να θεσπίζει τους κατάλληλους δικονομικούς κανόνες για την εκδίκαση των ιδιωτικών διαφορών από τα πολιτικά δικαστήρια και των διοικητικών διαφορών από το Συμβούλιο της Επικρατείας και τα διοικητικά δικαστήρια με την επιφύλαξη των αρμοδιοτήτων του Ελεγκτικού Συνεδρίου. Εξαιρέση από τον κανόνα της κατανομής της δικαιοδοσίας, ανάλογα με τη φύση της διαφοράς ως ιδιωτικής ή διοικητικής, επιτρέπεται με τις τασσόμενες στο άρθρο 94 παρ. 3 του Συντάγματος προϋποθέσεις. Εξάλλου, οι αναφευόμενες κατά την εφαρμογή της νομοθεσίας περί είσπραξης δημοσίων εσόδων διαφορές υπάγονται στη δικαιοδοσία των διοικητικών δικαστηρίων, εφόσον η υποκείμενη σχέση, στην οποία στηρίζεται ο αποτελών το θεμέλιο της διοικητικής εκτέλεσης τίτλος, είναι σχέση δημοσίου δικαίου. Άλλως, αν δηλαδή η υποκείμενη σχέση, είναι ιδιωτικού δικαίου, υπάγονται στη δικαιοδοσία των πολιτικών δικαστηρίων (ΑΕΔ 5, 8/1989, 18/1993). Συναφώς, η υποκείμενη σχέση, στην οποία στηρίζεται ο τίτλος που αποτελεί το θεμέλιο της αναγκαστικής εκτέλεσης κατά τις διατάξεις του Κ.Πολ.Δ., εξετάζεται για τον καθορισμό της δικαιοδοσίας και στην περίπτωση που ιδιώτης επιδιώκει την ικανοποίηση απαίτησής του από καταψηφιστική απόφαση διοικητικού δικαστηρίου εις βάρος του Δημοσίου ή νπδδ. Κατά συνέπεια, εκτός από τις σχετικές με τη διοικητική εκτέλεση διαφορές (άρθρο 217 ΚΔΔ), και οι περί την αναγκαστική εκτέλεση διαφορές, όταν η εκτέλεση επισπεύδεται από ιδιώτη σε βάρος του Δημοσίου ή νπδδ, με βάση τις κατά την παρ. 1 του άρθρου 199 ΚΔΔ καταψηφιστικές αποφάσεις των διοικητικών δικαστηρίων που αποτελούν τίτλο εκτελεστό, εμπίπτουν, ως διοικητικές διαφορές ουσίας, στην κατά τα άρθρα 94 παρ. 1 του Συντάγματος και 1 παρ. 1 του ν. 1406/1983 δικαιοδοσία των τακτικών διοικητικών δικαστηρίων, τα οποία εφαρμόζουν αναλόγως, σύμφωνα με την παρ. 2 του άρθρου 199 ΚΔΔ, τις διατάξεις του Κ.Πολ.Δ. για την αναγκαστική εκτέλεση των καταψηφιστικών αποφάσεων των πολιτικών δικαστηρίων.

4. Επειδή, περαιτέρω, από τις διατάξεις των άρθρων 20 παρ. 1 του Συντάγματος και 6 παρ. 1 της ΕΣΔΑ, σε συνδυασμό με τις διατάξεις των άρθρων 8 παρ. 1 και 94 παρ. 1, 2 και 4 του Συντάγματος, συνάγεται ότι η αξίωση για δικαστική προστασία έχει ως αντικείμενο την προστασία του δικαιώματος, όχι μόνο με τη μορφή της δεσμευτικής διάγνωσης, αλλά και με τη μορφή της αναγκαστικής εκτέλεσης της δικαστικής απόφασης, ώστε να καθίσταται ενεργός η παρεχόμενη δικαστική προστασία με τον εξαναγκασμό του ηττωμένου διαδίκου να συμμορφωθεί προς αυτήν. Υπό την έννοια αυτή, τα δικαστήρια που είναι αρμόδια κατά το Σύνταγμα και τους νόμους να δικάσουν την κρίσιμη διαφορά, καθίστανται αρμόδια να αποφανθούν και επί των θεμάτων που ανακύπτουν κατά το στάδιο εκτέλεσης των εκδιδόμενων από αυτά δικαστικών αποφάσεων. Επομένως, εφόσον αποκλειστικά αρμόδια για την αναγνώριση και καταψήφιση δικαιωμάτων που απορρέουν από σχέση δημοσίου δικαίου είναι, σύμφωνα με το άρθρο 94 παρ. 1 του Συντάγματος, τα διοικητικά δικαστήρια, στα δικαστήρια αυτά ανήκει και η δικαιοδοσία για την εκδίκαση των θεμάτων που ανακύπτουν κατά το στάδιο εκτέλεσης των εκδιδόμενων από αυτά αποφάσεων.

5. Επειδή, από την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση προκύπτουν, μεταξύ άλλων, τα εξής: Με την

4047/1997 απόφαση του Διοικητικού Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης, η οποία κατέστη αμετάκλητη μετά την απόρριψη έφεσης του αναιρεσιόντος Δημοσίου κατ' αυτής με την 644/1999 απόφαση του Διοικητικού Εφετείου Θεσσαλονίκης, το τελευταίο υποχρεώθηκε να καταβάλει στον αναιρεσίβλητο, ως αποζημίωση, το ποσό των 2.265.045 δραχμών νομιμοτόκως από την επίδοση της αγωγής (6.6.1992), λόγω τραυματισμού που υπέστη από την πρόσκρουση στρατιωτικού οχήματος, στο οποίο επέβαινε, σε δέντρο και την ανατροπή αυτού. Ακολούθως, μετά την περιαφή του εκτελεστήριου τύπου, ο αναιρεσίβλητος κοινοποίησε στις 6.4.2000 στο Ελληνικό Δημόσιο αντίγραφο του πρώτου εκτελεστού απογράφου της 4047/1997 δικαστικής απόφασης με επιταγή προς εκτέλεση, στο οποίο αναφέρεται ότι το αναιρεσίον υποχρεούται να καταβάλει: α) για κεφάλαιο 2.265.045 δρχ. β) για τόκους από 16.6.1992 έως την ημερομηνία επίδοσης του απογράφου (6.4.2000) 5.041.215 δρχ. και γ) για απόγραφο, αντίγραφο, σύνταξη επιταγής και κοινοποίηση αυτής 463.027 δρχ. και συνολικά 7.769.287 δρχ. Στη συνέχεια, με την 942/20.7.2000 έκθεση αναγκαστικής κατάσχεσης κινητών πραγμάτων Δικαστικού Επιμελητή του Πρωτοδικείου Αθηνών, κατασχέθηκε στο ταμείο της Δημόσιας Οικονομικής Υπηρεσίας (Δ.Ο.Υ.) Ενσήμων Αθηνών, δυνάμει της από 5.7.2000 εντολής που παρασχέθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο του αναιρεσίβλητου, χρηματικό ποσό ύψους 7.769.000 δραχμών, το οποίο και κατατέθηκε στο Ταμείο Παρακαταθηκών και Δανείων, σύμφωνα με το άρθρο 956 παρ. 3 του ΚΠολΔ. Κατά της ανωτέρω έκθεσης αναγκαστικής κατάσχεσης το αναιρεσίον άσκησε ανακοπή του 933 ΚΠολΔ ενώπιον του Μονομελούς Διοικητικού Πρωτοδικείου Αθηνών, η οποία απορρίφθηκε ως απαράδεκτη λόγω έλλειψης δικαιοδοσίας των διοικητικών δικαστηρίων. Ειδικότερα, με την πρωτόδικη απόφαση κρίθηκε ότι «επί των διαφορών από τις πράξεις της αναγκαστικής εκτέλεσης, στερούνται δικαιοδοσίας τα διοικητικά δικαστήρια, δεδομένου ότι: α) η πρώτη πράξη της εκτελεστικής διαδικασίας από την οποία (αν προσβληθεί) γεννάται η διαφορά, δηλαδή η επίδοση αντιγράφου του απογράφου με επιταγή προς εκτέλεση και οι ακολουθούσες επί μέρους εκτελεστικές πράξεις, δεν είναι διοικητικές και, άρα, από αυτές δεν αναφύεται διοικητική διαφορά ουσίας, επί των οποίων και μόνο έχουν δικαιοδοσία τα τακτικά διοικητικά δικαστήρια κατ' άρθρ. 1 και 2 του ΚΔΔ και β) η σχέση από την οποία γεννήθηκε η καταψηφισθείσα χρηματική αξίωση του διοικουμένου κατά του Δημοσίου ή ΝΠΔΔ, που αναμφισβόλως είναι δημοσίου δικαίου, αποτελεί καθοριστικό στοιχείο μόνο για τον καθορισμό της δικαιοδοσίας του διοικητικού δικαστηρίου κατά την εκδίκαση της αγωγής, ενώ κατά την ικανοποίηση της απαιτήσεως με αναγκαστική εκτέλεση λαμβάνεται υπόψη η επιδικασθείσα απαίτηση χωρίς την αιτία της, η δε αναφεύμενη διαφορά από την δια της αναγκαστικής εκτέλεσης προσβολή των ιδιωτικών δικαιωμάτων του Δημοσίου είναι ιδιωτική, η δε επίλυσή της ανήκει στα πολιτικά δικαστήρια». Η πρωτόδικη απόφαση εξαφανίσθηκε με την προσβαλλόμενη απόφαση κατόπιν αποδοχής σχετικής εφέσεως του Δημοσίου, με την αιτιολογία ότι, εφόσον η απαίτηση του αναιρεσίβλητου που επιδικάσθηκε με την ανωτέρω 4047/1997 απόφαση του Διοικητικού Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης απορρέει από έννομη σχέση δημοσίου δικαίου, η ένδικη διαφορά που ανέκυψε από την αναγκαστική εκτέλεση σε βάρος του αναιρεσιόντος της απόφασης αυτής, υπάγεται στην δικαιοδοσία των διοικητικών δικαστηρίων. Ειδικότερα, σύμφωνα με την προσβαλλόμενη απόφαση, «η αναγωγή στην έννομη σχέση που αποτελεί την αιτία της εκκίνησης του μηχανισμού της αναγκαστικής εκτέλεσης αποτελεί το αναγκαίο κριτήριο για τον καθορισμό της δικαιοδοσίας και σε περίπτωση κατά την οποία ιδιώτης επιδιώκει εις βάρος του Δημοσίου ή ν.π.δ.δ., σύμφωνα με τις διατάξεις του Όγδου Βιβλίου του Κ.Πολ.Δ., την υλοποίηση του περιεχομένου καταψηφιστικής απόφασης διοικητικού δικαστηρίου, η οποία κατά τα οριζόμενα στο άρθρο 199 (παρ.1) του Κ.Διοικ.Δικ. (...) αποτελεί εκτελεστό τίτλο. Και τούτο, λόγω του άρρηκτου δεσμού μεταξύ της διαγνωστικής δίκης και της εκτελεστικής διαδικασίας, αφού και οι δύο κατατείνουν στην πλήρη και αποτελεσματική προστασία του φορέα της αξίωσης. Άλλωστε, οι διαφορές αυτές ανέκαθεν αποτελούσαν διοικητικές διαφορές ουσίας, η εκδίκαση των οποίων είχε απλώς ανατεθεί προσωρινά στα πολιτικά δικαστήρια (άρθρο 59 του π.δ/τος 341/1978), μετά δε την θέση σε ισχύ του άρθρου 1 (παρ.1) του ν. 1406/1983 μεταφέρθηκαν οριστικά στη δικαιοδοσία των διοικητικών δικαστηρίων».

6. Επειδή, σύμφωνα με τα εκτεθέντα στη σκέψη 4, η κρινόμενη διαφορά, η οποία ανέκυψε από την αναγκαστική εκτέλεση σε βάρος του αναιρεσιόντος Δημοσίου για την ικανοποίηση απαιτήσεως του αναιρεσιβλήτου, η οποία απορρέει από έννομη σχέση δημοσίου δικαίου και επιδικάσθηκε σ' αυτόν με αμετάκλητη απόφαση διοικητικού δικαστηρίου, είναι διοικητική διαφορά ουσίας υπαγομένη στη δικαιοδοσία του διοικητικών δικαστηρίων, όπως ορθά έκρινε εν προκειμένω το δικάσαν Τριμελές Διοικητικό Πρωτοδικείο.

7. Επειδή, από το άρθρο 95 παρ. 5 του Συντάγματος, το οποίο επιτάσσει τη συμμόρφωση προς τις δικαστικές αποφάσεις, σε περίπτωση εκδόσεως δικαστικής αποφάσεως η οποία, κατά τις οικείες δικονομικές διατάξεις, υποχρεώνει το Δημόσιο σε συμμόρφωση και εφ' όσον η υποχρέωση αυτή συνίσταται στην καταβολή χρηματικού ποσού, ο ιδιώτης διάδικος δύναται, για την ικανοποίηση της απαιτήσεως του, να χρησιμοποιήσει τα μέσα αναγκαστικής εκτέλεσεως κατά του Δημοσίου και, ειδικότερα, να προβεί στην αναγκαστική κατάσχεση ταμειακών διαθεσίμων, χρημάτων δηλαδή του Δημοσίου, στην οικεία οικονομική υπηρεσία. Και τούτο, διότι στην ιδιωτική, σύμφωνα με το άρθρο 4 του ν. 3068/2002, περιουσία του Δημοσίου, στην οποία και μόνον επιτρέπεται να γίνει αναγκαστική

κατάσχεση, περιλαμβάνονται και τα χρηματικά διαθέσιμα του Δημοσίου, ανεξάρτητα από την πηγή από την οποία προέρχονται, η οποία, άλλωστε, είναι αδύνατον να διαγνωσθεί. Δεν συνιστά δε πρόσφορο, εν προκειμένω, κριτήριο διαφοροποίησης των χρηματικών διαθεσίμων του Δημοσίου σε κατασχετά ή μη η καθ' ύλην ή κατά τόπο αρμοδιότητα των οικείων οικονομικών υπηρεσιών του ή ο κωδικός εσόδου, με τον οποίο καταχωρίζονται τα εισπραττόμενα από το Δημόσιο ποσά, διότι, τα στοιχεία αυτά ανάγονται σε ζητήματα εσωτερικής οργάνωσης των υπηρεσιών του Δημοσίου, μη κρίσιμα εν προκειμένω ούτε δυνάμενα να παρακωλύσουν την τήρηση των εν λόγω υποχρεώσεων του, που απορρέουν από το Σύνταγμα. Αντίθετο επιχείρημα δεν δύναται να αντιαχθεί από την διάταξη του άρθρου 79 περ. 2 του Συντάγματος, διότι, πάντως, τα σχετικά χρηματικά ποσά έχουν εισαχθεί, αδιακρίτως της προελεύσεώς τους, στον προϋπολογισμό προς κάλυψη των υποχρεώσεων του Δημοσίου και εκπλήρωση των δημοσίων σκοπών, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνεται και η συνταγματικώς κατοχυρωμένη υποχρέωση συμμορφώσεως του Κράτους προς τις δικαστικές αποφάσεις.

8. Επειδή, με την κρινόμενη αίτηση προβάλλεται ότι η κρίση της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι είναι επιτρεπτή η κατάσχεση των εσόδων από τη διαχείριση ενσήμων, αξιών και κάθε άλλου υλικού, η πώληση του οποίου έχει ανατεθεί στη ΔΟΥ Ενσήμων, δεν είναι νόμιμη, διότι πρόκειται για δημόσια περιουσία αφιερωμένη στην εκπλήρωση δημοσίων σκοπών. Με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση κρίθηκε ότι οι εισπράξεις των ΔΟΥ κατατίθενται μεν, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 22 και 68 του ΚΔΛ, στην Τράπεζα της Ελλάδας σε λογαριασμούς που ορίζονται από τον Υπ. Οικονομικών, και σε χρέωση αυτών πραγματοποιούνται αναλήψεις χρηματικών ποσών για την πληρωμή των εγγεγραμμένων στον ετήσιο προϋπολογισμό δαπανών για τις λειτουργικές δραστηριότητες ή σκοπούς του δημοσίου, ο προορισμός, όμως, των χρημάτων αυτών, διά μέσου του κρατικού προϋπολογισμού, δεδομένου ότι γίνεται για την κάλυψη αδιακρίτως οποιοδήποτε δημόσιας δαπάνης, δεν αρκεί για να καταστούν ακατάσχετα στο σύνολο τους τα χρηματικά διαθέσιμα του Δημοσίου που βρίσκονται στα ταμεία των ΔΟΥ, αλλά, ενόψει του ότι η επίστευση της αναγκαστικής εκτέλεσης υπηρετεί το συνταγματικά κατοχυρωμένο δικαίωμα δικαστικής προστασίας, απαιτείται επιπλέον να δημιουργείται κίνδυνος ανατροπής της εκτέλεσης του κρατικού προϋπολογισμού ως προς την εκπλήρωση των δαπανών, ισχυρισμό που, εν προκειμένω, το Δημόσιο δεν προέβαλε. Η κρίση αυτή της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως είναι, κατά τα προεκτεθέντα, νόμιμη, έστω και με διαφορετική, εν μέρει, αιτιολογία, και, κατά συνέπεια ο προβαλλόμενος λόγος πρέπει να απορριφθεί, καθώς και η αίτηση στο σύνολό της.

Δ ι ά τ α ύ τ α

Απορρίπτει την κρινόμενη αίτηση.

Επιβάλλει εις βάρος του Δημοσίου τη δικαστική δαπάνη του αναιρεσίβλητου εξ ευρώ 460.

Η διάσκεψη έγινε στην Αθήνα στις 21 Οκτωβρίου 2014 και η απόφαση δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση της 9ης Μαρτίου 2015.

Ο Πρόεδρος του Στ' Τμήματος Η Γραμματέας του Στ' Τμήματος

Αθ. Ράντος Ελ. Γκίκα

Πρόεδρος: Αθ. Ράντος, Αντιπρόεδρος

Δικηγόροι: Θεόδωρος Ράπτης (ΝΣΚ)

Εισηγητές: Μ. Καραμανώφ

Μέλη: Μ. Καραμανώφ, Π. Ευστρατίου, Β. Αραβαντινός, Κ. Φιλοπούλου, Σύμβουλοι, Μ.-Ε. Παπαδημήτρη, Π. Χαλιούλιας, Πάρεδροι

Λήμματα: Αναγκαστική εκτέλεση σε βάρος Δημοσίου ,Διοικητική διαφορά ουσίας ,Μη συμμόρφωση Δημοσίου ,Επιτρεπτή κατάσχεση εσόδων από Δ.Ο.Υ.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

Δημοσίευση: ΤΡΑΠΕΖΑ ΝΟΜΙΚΩΝ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΩΝ ΔΣΑ